

Mesegyűjtés.

5.

(Folytatás)

A régebbi világba, mikó még a szabaccságos katonákat bizon- csak abba a rosz ruhába eleresztötték, úgy barangótak haza hazá- jugba, és möntek, möntek. Két szabaccságos katona így barangót, egymást vigasztáták. Ballaktak, odaértek éty faluba, rájuk estelő- dött. Sē pézük sē könyerük, éhössek is vótak, fásztak is. Jó vóna valahum mökháni, vagy valahun éty kis könyeret kérni.

Addig mönnek möndögélnek lē mök fő a faluba, nem tanálnak ojan hejet, ahum möktunnának háni. Mindönüt má efútták a gyēr- tyát, abba a züdöbe má gyertya égött. Hát éty hejt möglátik, hogy ottan csak gyertyavilág van egy ablakon. Emönnek oda, addig mön- nek, addig mönnek, odaérnek. Benéznek a zablakon. Hát láttyák, hogy odabenn két asszony éty hallottat viraszt. Eggy öreg embör vót a hallott, összakálás öreg embör. A két asszon pedig alutt. Ej- fél felé vót a zidő, rájuk ért a zálom.

Ammint űk bemönnek abba a hallottas házba, a két öregasszon fő sē ébrett rá, úgy enyomta űket a zálom. Odamönnek, körünézik a hallottat: hát nē báncsuk má űket, ha mán alszanak, aluggyanak. Emöntek ki a konyhára. A konyhán pedik kerezsgélnek, hogy mi vóna valami harapnivaló, önnivaló, me éhössek vótak. Tanáltak is asztán ec cipót a láda tetejin és egy lādába tanáltak éty fazék tej- fölt is.

Hát hozzáfoktak, a cipót mökszehték. Éhössek vótak, öttek is, amennyi csak köllöt nekik. Tejfölbe mártogatták a jó cipót. Mikó mán oszt jólaktak, aszonygya a zéggyik: Jó vóna eszt a cipódarabot mökhagyni a zőrek hallottnak, me maj hónap möktuggyák, hogy münk eszt eloptuk pedig csak mögöttük. A másik aszonygya: müjen lönne, ahogy akarod? Úty, hogy alszik a za két asszony, útyhogy még azoknak a nyáluk is kicsörgött, fölütessük a hallottat, oda- útessük a kis patkára.

Szépen bemönnek ketten, mögölelik a hallottat kétfelül. A ző- reg asszonyok mök csak alszanak, bóbiskólnak erőssen. Fölültették a kis patkára a hallottat, a tejfölös fazékat a térgye közé tötték, a darap cipót mög a kezibe atták. A száját pedig betejfölöszték, jó befölöszték, útyhogy lē csörgött még a zálára is. űk aszt, a két sza- baccságos katona, szépen becsukták a zajtót, emöntek, ot hatták. Emöntek a faluba, röggelig ottan kóvájoktak. Hogy mi történik eb- bú, mög akārják várni.

Hát éccör fölébred a zéggyik asszony. Hát láti, hogy a szöm- födél, ami vót rája, egész lē van húzva. Hát mi van itten? A hallot csak itt út, bisztossan elopták. Hát félelmügbe mājď nem tutták, mit is csinájjanak. Hát éccő āra néznek a kis patka felé, hát látik, hogy a zőreg ott üldögél a patkán. Térgye köszt van a tejfölös fa- zék, a cipó mög ot van a kezibe, de nem nagy darab, csak kizs da- rab. Jézus, Márija, kejfő Panna! Úty híták a másik asszont. Főkelt a zőreg a kopórsóbú! Nézd, ahun öszik, aszonygya a kis patkán! Pe-

dig dehogy övött. Amaz is csudálkozik, hogy it vagyunk, asztán nem vöttük észre, ugy e tuttunk alunni! Szörnyűköttek rájta, de nem mertek odamönni, úgy féltek tülle, a hallottú. Odamönni nem mertek.

Mikor asztán a naty félelőmbe nem tutták, hogy mi csinájjanak, a zajtó felé ki köllött vóna mönni behíni valakit, hogy mi van itten. A hallott főtámatt, ott alszik a patkán, a fazék a lába köszt, a könyér mög a kezibe! Nem tuttak máskép kimönekülni, kinyitották a zablakot, od bujkált ki a két asszony, hogy valakinek hírt at-hassanak, mer hát a hallott ot van.

E möntek mögjelönteni a papnak, hogy a hallot fő van kelve, így mög így. Emöntek, emonták, hoty történt, mi történt a zéccaka? Még úk eszundikáltak, a zöreg főkelt, odamönt a patkára, mögötte a téfölt, mög éty darab vam má csak a cipóbú.

E mönt a pap is velük együtt, hogy mögnézi aszt a csudát. Mönnek. Möntek vóna be a zajtón, nem mertek. Ahogy bemönnék a zajtón; hát látik, hogy a zöreg ott ül a patkán, a fazék a lába köszt, a cipó mög a kezibe. A pap is mönni akárd be, de ú sē akárd bemönni. De mégis úneki vót a lektőb bátorsága, csag belép, mám mökszólíti a zöregöt. Ej jó lakott, asztán elalutt! Hát kicsit hozzáért a pap a zembőrhön: hé bácsi! Alszik? Amin csak hozzáért, az röttön lédült a kis patkárú, a pap mők fő bukott, me mögijett ú is. A fazék széttörött, a cipó másfelé gurút, a cipódarab. Lött asztán ojan nagy ijedelöm, hogy akik ot vótak, májd mind betegök löttek a zijeccséktú, még a pap is.

E mönt a híre a faluba, hogy a zöreg, aki hálva fekütt, főtámatt a zéccaka, jólakoc cipóvā, mők téfölle. Asztán mos mők fölút a kis patkára, mos mög mögén mökhált, me léesött a patkárú. Most hált mög igazábú. De sünki sē mert hozzányúni.

A két szabaccságos katona, úcs csinálta a sórs, hogy má akkó világos vót, asztán nem merteg bemönni mások, úk ajálkosztak, hogy úg bemönnék, mögnézík. Persze tutták úk, hogy mi van a do-logba! Főlemelték, beletötték vissza a koporsóba, elátták önnivalóvā. Még éty kis útravaló pész is kaptak, csakhoty úk mögmentöttek úket attul a zijedelömtül. Idájig vót!

Bodó Imre, 74 éves, gazdálkodó.

Tápé, Munkács-u. 4.

1942. március 25.

Gyűjtötte KATONA IMRE

(Ortutay-szeminárium).